

Hoofdstuk 1

Zondag 8 november

Málaga

Anónimo.

Luxe - dat was de juiste beschrijving voor het appartement waar hij zijn tijd doorbracht. Hij hield van de strakke onpersoonlijkheid van de witte muren, kozijnen en gordijnen, het bankje en de chaise longue met showroom-uitstraling, de zwarte moderne glanzende keuken en het bijna steriel witte balkon. De houten vloeren, de oude vormgeving van de ramen en de klassieke tapijten maakten duidelijk dat het gebouw op leeftijd was. Historie gemengd met modern comfort.

Hij woonde hier niet. Hij gebruikte het op kosten van een opdrachtgever in Málaga, zoals hij zoveel hotels en appartementen op kosten van opdrachtgevers had gebruikt. Hij woonde nergens. Zijn bezittingen pasten in een rugzak en meer dan dat had hij niet nodig, minimalisme tot in het extreme.

Dit was precies hoe hij het zich altijd had voorgesteld. Hoe hij wilde dat het was.

Een anoniem leven. Vooral nu.

De avond drong zich op, maar hij nam niet de moeite het licht aan te doen. Hij had voldoende aan het blauwe

licht dat door het scherm van de computer werd verspreid.

Hij wist niet hoe lang hij hier al zat te staren naar de voorbij flitsende cijfers en letters. Onbegrijpelijke zinnen en tekens voor een buitenstaander.

Hij haalde zijn hand door het halflange donkere haar en strekte zijn tengere lijf, terwijl zijn vingers ongeduldig de muis aanklikten.

Zijn ademhaling stokte toen de eindeloze rij tekens en letters op het scherm plaats maakten voor de foto van een blond meisje in gehavende spijkertuinbroek en met een stok in haar hand, dat breed in de camera lachte.

Het was een van de vier foto's die hij al die jaren had bewaard en gekoesterd. Het waren niet de enige foto's die hij had, maar dit was een van de vier foto's die hij met zorg had gekozen. Niet aan de hand van wat de foto's lieten zien, maar vanwege wat ze *niet* lieten zien.

Hij wierp een korte blik op de memorystick in de usb poort, zette het systeem weer aan het werk en keek hoe het smalle langwerpige venster in het midden van het scherm langzaam werd opgevuld.

De onzekerheid sloeg weer toe. Was dit werkelijk de juiste manier?

Hij gaf niet toe aan zijn impuls alles stop te zetten. Hij had tijd nodig.

Hij kon niet naar de politie gaan en zich blootgeven. Het hacken van de computer van Van den Bilt was

illegaal en slechts het begin van de opdracht die hij zichzelf had gesteld.

Het seminar in Amsterdam had meer teweeg gebracht dan hij had verwacht. Hij was er uiteraard niet voor uitgenodigd, maar had zelf een kamer in het Hilton geboekt toen hij de enorme rol van Medpro tijdens Van den Bilt seminar had begrepen. Hij had de professor, Laurens van den Bilt, leren kennen toen hij een opdracht voor de universiteit had aangenomen. Een aangename, eerlijke man met een passie voor de waarheid. Hij wist waarom de professor uitgerekend naar dat seminar was gegaan.

Anónimo had zijn eigen redenen daartoe gehad. Hij had ingecheckt in het Hilton en zijn ogen en oren de kost gegeven. Gebruik gemaakt van het hotel netwerk.

Hij had met Van den Bilt over zijn bevindingen willen praten, die ene avond. Maar Van den Bilt verdween. Voor altijd. Had werkelijk niemand begrepen dat zijn verdwijning Medpro wel erg goed van pas kwam?

Anónimo had gegraven in het leven van Van den Bilt, meteen na de commotie die ontstond toen Van den Bilt van de aardbodem verdwenen leek en diens bezittingen nog in zijn kamer lagen. Hij had zich via het hotel netwerk toegang verschaft tot Van den Bilts computer en ervoor gezorgd dat die poort voor hem open bleef. En hij had de informatie gevonden die hij zocht. Het had hem nauwelijks verbaasd dat Van den Bilts dode lichaam een

paar dagen later in het Amstelkanaal dreef. Hij nam aan dat het onderzoek naar de oorzaak van zijn dood nog volop liep, maar niemand kon nu al zeggen of dat hen verder bracht. Zelfs als ook voor hen duidelijk moest zijn welke rol de arts speelde in het onderzoek naar bijwerkingen van het nieuwe wondermiddel van Medpro.

Deze memorystick zou stof doen opwaaien en mensen in paniek brengen. En juist dat was nodig om meer deuren te openen.

The Activist had meer volgers dan hij zou moeten hebben. Maar op dit moment was deze Facebookpagina precies wat Anónimo nodig had. Al was het maar omdat ook The Activist oftewel Wolf, in Amsterdam was toen Van den Bilt verdween. Dat was gebleken uit de foto's op zijn pagina van de gasten van het seminar en mannen als Philippe Jeriso Diaz, de directeur van Medpro. Foto's die Wolf had geplaatst als bewijs van de samenzwering tussen artsen en de grote farmaceutische bedrijven. Het waren ook dit keer bewijzen die nergens op sloegen, maar er bij de volgers in gingen als zoete koek.

Hij had The Activist nodig. En iemand die door Wolf serieus werd genomen. Katie, na al die jaren dook haar naam weer op. En uitgerekend op die pagina, een betere kans kreeg hij niet.

Hij haalde de memorystick uit de poort en stopte hem in de enveloppe. Hij bekeek het opschrift: Katie Burgh, Ecotopia, Bennebroekerweg, Hoofddorp. Hij stond op, liep de kamer uit met de enveloppe in zijn hand, via de

trap naar beneden, naar de eerste verdieping, waar Rutger zijn koffer al had gepakt.

“Ha. Daar is hij,” reageerde Rutger. “Wat doen we? Nemen we nog een laatste pint in de stad?”

Anónimo glimlachte en schudde zijn hoofd. “Niet vanavond.” Hij reikte hem de enveloppe aan.

“Je regelt het morgen meteen?”

Rutger knikte. “Uiteraard. Beloofd en betaald.”
Opnieuw die grijns. “Zeker weten dat je niet nog een keer beneden in de bar...”

“Nee.”

Rutger haalde zijn schouders op. “Misschien beter van niet, nee. Ik moet morgen om vijf uur op het vliegveld zijn. Het is verdomd lang geleden dat ik zo vroeg opstond.” Hij grijnsde zijn scheve lach. “We houden contact. Goed?”

“Goed.”

Ze wisten allebei dat het niet zou gebeuren. Rutger wist niet eens zijn echte naam.

Göteborg

Jeffrey

Jeffrey Jeffersson zat in de studeerkamer van zijn appartement. Je zou kunnen beweren dat het al donker was op het tijdstip waarop hij het document afsloot, maar de waarheid was dat het in een stad als Göteborg nooit echt donker werd. Niet op de manier zoals op het

platteland, waar het rond deze tijd van het jaar zo donker werd dat het leek alsof je in een groot zwart gat verkeerde.

Het was niet zo dat hij *wilde* stoppen met zijn werk. Het was vooral het gebrek aan de complete informatie dat hem daartoe dwong. Er waren nog te veel vragen.

Hij twijfelde er geen seconde aan dat hij die vragen zou gaan beantwoorden. Vandaag, morgen, overmorgen.... Maar niet nu, op dit moment.

Hij opende zijn eigen website, nam de vele lovende woorden van de media over zijn laatste boek 'The Big Company' in zich op en glimlachte. "Jullie hebben nog niets gezien," zei hij zacht. "Wacht maar eens..."

Hij werd opgeschrikt door de heldere klank van de deurbel en keek geïrriteerd op.

Alles wat hij op dit moment wilde, was een goed glas wijn en misschien wat klassieke muziek op de achtergrond terwijl hij ontspande. En nadacht. Over Van den Bilt, Medpro, Philippe en Linny.

Over alles wat die nacht in Amsterdam was gebeurd. En over het telefoongesprek dat hij een paar dagen geleden met Linny had gevoerd, toen hij eigenlijk met Philippe had willen praten.

Hij had haar die bewuste vrijdag, de 23e oktober, voor het eerst ontmoet. Uit zijn gesprek met haar had hij de conclusie getrokken dat ze arrogant was en dat zij niet degene was wie hij had willen spreken.

Maar na dat telefoongesprek had hij zijn mening bijgesteld. Misschien was Linny juist wel de persoon met wie hij moest praten. Niet alleen via de telefoon, maar persoonlijk.

En dat was de reden voor het boeken van die vlucht naar Marbella.

De reden waarom hij nu die rust wilde. Na wilde denken.

Het geluid van de deurbel hield aan en leek luider te worden.

Hij zuchtte diep toen....